

Slovenski levičarski absurdistan

Kako da to, kar se je zgodilo na Kotnikovi ulici, večina dojema kot shod dveh skupin protestnikov? Le redki so pri tem dogodku prepoznali bistvo dogajanja, to pa je, da je tam ena skupina – levičarji – nasilno nastopila proti drugi, ki je prišla tja mirno demonstrirat.

»Priateljsem sem obljubila, da se srečamo ob dveh na protestu v podporo beguncev, ki so nastanjeni na Kotnikovi. To je eden ključnih dogodkov. Dva shoda na enem mestu, ob dveh smo – za, ob treh so – proti. Lahko pride do spopada. A ne morem razumeti, kako se lahko Slovenci sploh bojijo beguncev! Protesti proti njim se po državi prižigajo kot ognji. Prižiga jih človek, ki vztrajno pripravlja državni udar, ker mu leta 1991 v desetih dneh ni uspelo zaneti velike vojne. Da ima nekaj tisoč oboroženih mož, je uradna skrivnost. Tega se je treba bati, ne pa beguncev!«

Tako je levičarski navidezni svet opisala gledališka igralka Draga Potočnjak v sobotni prilogi *Večera* 5. marca 2016. V teh nekaj stavkih je zaobjeto vse levičarsko vesolje. Zanj (za levičarje) je glavni problem Slovenije Janša, ki naj bi vztrajno pripravljala državni udar in ima »nekaj tisoč oboroženih mož«. Begunci niso noben problem, nasprotno, sprejemajmo jih v neomejenih množicah. Nasilje je doma pri Janši, ne pri levičarjih. Hkrati je omenila možnost »spopada« na Kotnikovi. Kakšnega spopada? No, potem smo videli, kdo je prišel na Kotnikovo oborožen in zakrinkan in nabit z veliko »malimi« provokacijami. Ona je bila del teh nasilnežev, ki so prišli groziti, in če bi se dalo, tudi napast mirne demonstrante proti begunskemu centru sredi Ljubljane. Potočnikova je tu razkrila, da so se o mogočem spopadu (natančneje napadu) levičarji pogovarjali v času organiziranja svojega nastopa na Kotnikovi.

Sovraštvo do drugih

To je tista Draga Potočnjak, ki je v knjigi *Skrivna povelja* (2013) poskušala očrtniti tiste, ki so ob agresiji jugoslovanske armade junija 1991 hoteli onemogočiti Slovencem osamosvojitve in jih vojaško podrediti. Na dolgo in široko je dokazovala, kako so streljali na vojaški helikopter v Ljubljani in pri tem ubili pilota Tonija Mrlaka, moža njene sestre. V sicer čustveno nabiti pripovedi ni znala ali hotela razumno videti situacije v Ljubljani na tisti napeti 27. junij 1991. Toni

Kotnikova: zamaskirani levičarji s palicami za ubijanje ljudi

Mrlak je takrat sam izzival usodo in z vojaškim helikopterjem nenačrtovano poletel skozi središče Ljubljane. Ali je to bilo sto ali dvesto metrov stran od te ali one stavbe, je bilo povsem nepomembno. Sam se je naredil za tarčo. Za polet se je odločil hipno in pri tem ni mogel »na drugi strani« nihče tega predvideti ali na to hipno reakcijo reagirati. Vse to je sama natančno opisala, vendar je kljub temu potem delala sklepe (hude očitke), ki so na meji brezumja. Namesto resnice je delala konstrukte, ki so otročji, hkrati pa je sipala ogenj in žveplo na glavne osamosvojitelje. To je klasični obrazec levičarja: resnica sploh ni pomembna, pomembno je, kako napadati in s konstrukti očrtniti nasprotnika. Te ljudi že nekaj let poganja sovraštvo, ki je začelo že sistematično preraščati v nasilna dejanja. Vedno v zgodovini smo videli, kaj se zgodi v takšni situaciji. Pride do samoobrambene reakcije napadenih in potem so kasneje vsi

krivi za nasilje, ne več samo tisti, ki ga je s svojim vztrajnim nasiljem izzval. Proti nasilju, takšnemu ali drugačnemu, se je vedno zelo težko »boriti«.

Kdo je kdo na Kotnikovi

V soboto, 27. februarja 2016, je na Kotnikovi ulici v Ljubljani skupina ljudi demonstrirala proti nastanitvi migrantov v tamkajšnjem samskem domu. Še preden so izpred parlamenta prišli tja, jih je tam pričakala večja skupina ljudi, opremljenih z rdečimi zastavami, nekateri so bili zamaskirani in opremljeni z različnimi predmeti. Ta skupina se je tam zbrala zato, da bi izvajala nasilje nad demonstranti proti migrantom. Žal kasneje v medijih praktično nihče situacije ni opisal tako, kot se je zgodila. Praktično vsi so pisali o dveh skupinah, ki sta tam demonstrirali, ena proti migrantom, druga v njihovo podporo. Tudi to je bilo,

vendar je bil pglavitni namen levičarske združbe v tem, da so kričali proti demonstrantom proti migrantom, jih žalili in jim grozili, predvsem pa so izražali nasilni odnos do miroljubnih demonstrantov, ki so se tam zbrali zaradi zavarovanja Slovenije pred nevarnostjo množičnih nastanitev migrantov.

Levičarji so bili verbalno nasilni, mnogi so imeli v rokah palice, nekateri so bili zakrinkani, da jih v primeru nasilja ne bi prepoznali. Fizično nasilje levičarjev je preprečil močan policijski kordon.

Osvobojeno nasilje

To levičarsko nasilništvo v Sloveniji gledamo že dlje časa. Legitimiral se je s t. i. ljudskimi vstaji v Mariboru jeseni 2012, ki so se potem razširile še v Ljubljano in nekatera druga mesta. Trajale so od novembra 2012 do pomladi 2013. Prvotno so v Mariboru izbruhnile zaradi razvpitih radarjev, s katerimi je mariborski župan Franc Kanger neskončno užalil Mariborčane. V tem delu je bil protest upravičen. Toda hitro se je usmeril tudi proti vladi Janeza Janše, še posebej v Ljubljani (»ljudske vstaje« so hitro ponehale, potem ko je Janševa vlada odstopila zaradi poročila protikorupcijske komisije). Na teh demonstracijah so levičarji izvajali grobo nasilje, znesli so se predvsem nad policiste. Ranjenih jih je bilo precej: 26. novembra enajst, 30. novembra petnajst, 2. decembra 25. Po drugem podatku je bilo novembra in decembra 2012 poškodovanih 115 policistov.

Kasneje so nekatere nasilneže sodno preganjali, vendar so jih sodišča oprostila ali obsodila na simbolične kazni. Mame nasilnežev so po elektronskih medijih »jamčile« za svoje sinove, da so nedolžni. Krive niso one, tako se pač kriminalce vedno zagovarja, krivi so novinarji, ki so takšne izjave snemali in jih vsiljevali gledalcem. Celo sedanja ministrica za notranje zadeve Vesna Györkös Žnidar je na sodišču zagovarjala enega terorista. Zdaj pa simbolično vodi organizacijo, ki je bila žrtev teh teroristov.

Tako je nasilje v Sloveniji dobilo svojevrstno potuho in poslej se ga levičarji poslužujejo precej pogosto.

Izmislili so si antidogodke

Ko je bila 25. avgusta 2013 ob 70. obletnici komunističnega genocida spominska slovesnost v Rovtahn, so se levičarji zbrali na cesti pod Rovtami ter tam kričali in mahali s simboli nasilja nad tistimi, ki smo se peljali na prireditev v Rovte. Tudi pred moj avtomobil je stopil rdeči razgrajac in mahal z rdečimi simboli. Če bi peljal normalno, bi ga povozil. Ker pa so levičarji notorični lažnivci, bi potem vsi tam zbrani pričali proti meni, kako sem enega od njih – nasilneža – namereno povozil. Proti meni bi pričal tudi »akademik« dr. Jože Pirjevec, ki je bil tam našemljen s »partizansko« kapo in simbolom rdečega nasilja. Drugo tovrstno rdeče nasilje sem doživel v Grahovem 6. aprila 2014, kjer je Nova slovenska zaveza postavila spomenik domačinom, ki so jih med vojno in po njej na najbolj okrutne načine umorili partizani. Tudi tam so mirno slovesnost motili s svojo navzočnostjo, pri čemer so nasilništvo demonstrirali s petjem »partizanskih« pesmi, branjem levičarskih »besedil«, čez nekaj dni pa so nov spomenik oskrnili z lažnivimi napisi.

Nasploh so si levičarji za dogodke spomina in dostojanstva na desni strani izmislili prikladen obrazec. Skoraj vedno, ko nekdo na desni pripravi spominski dogodek, pripravijo svoj »dogodek« tudi levičarji. Poleg izražanja nestrpnosti in protidemokracijskega ter s tem nasilništva so antidogodki namenjeni temu, da potem novinarji v levičarskih medijih poročajo o obojih dogodkih, pogosto celo časovno enakovredno. Njihov namen je, da spominski dogodek čim bolj minimalizirajo in ga obremenijo z nasilniško ideologijo leveice.

Televizija Slovenija in komercialne televizije že zelo dolgo prakticirajo naslednji obrazec. Ko je npr. spominska slovesnost v Kočevskem rogu, v prispevku na kratko poročajo o dogodku, navadno z nekajsekundno izjavo udeleženca, potem pa prispevek sklenejo z izjavo nekoga z leveice. Ko poročajo o kakšni levičarski slovesnosti (Dražgoše, Osankarica), tega nikoli ne naredijo.

Takšno je slovensko politično in novinarsko močvirje. Bedno.

Viktorji za norčevanje

Voditelj *Odmevov* na TVS Slavko Bobovnik včasih naredi skrajno pokvarjen maneuver. Enega takšnih je uprizoril na odprti sceni med neposrednim prenosom oddaje, ko je pred nekaj meseci »gostil« drugega najmlajšega poslanca SDS Žana Mahniča. Postavljal mu je sama provokativna, celo pritlehna vprašanja, s čimer je sogovorca povsem ponižal.

Pred nekaj leti, bilo je v predvolilni kampanji, je »gostil« sogovorca z desnice in leveice. Čeprav v javnosti ni bilo odprte nobene teme o polpretekli zgodovini, ju je vztrajno, če posebej »gosta« z desnice, spraševal o temah, ki oba politična pola »razdvajajo«. Najprej je s takšno provokacijo konfrontiral sogovorca (šov), potem pa je »soočenje« sklenil z »modrostjo«, kako se politiki raje kot s sedanostjo in prihodnostjo ukvarjajo in kregajo o polpretekli zgodovini.

Takšno njegovo »vodenje« *Odmevov* na »nacionalki« je skrajno pobalinsko (pritlehno). V vsakem resnem mediju bi takšnemu »novinarju« najmanj odvzeli vodenje poročil. Toda že leta počnejo nasprotno. Levičarji mu kot po tekočem traku podeljujejo viktorje, nagrade torej za njegovo pobalinsko početje.

Toda še veliko huje kot »nacionalna« televizija se obnašajo ne »nacionalnem« radiu. Odkar pomnim, sta prvi in drugi program »nacionalnega« radia levičarski trdnjavi. S svojo politično pristranostjo se delajo norca iz poslušalcev, vsaj iz enega pomembnega dela. Pri tem si očitno mislijo, da je to, kar počnejo, prav oz. da imajo do tega pravico.

Zavarovanje brezumja

Politično so zavarovani s posebnim zakonom o Radioteleviziji Slovenija, kar je že zdavnaj absurdno stanje. V prvem členu zakona piše, da je RTV Slovenija »javni zavod posebnega kulturnega in nacionalnega pomena«. Kaj ima njihova pristranskost oz. celo pobalinstvo s »posebnim« »nacionalnim pomenom«? Seveda nič. Toda kljub temu imamo tak sistem. Ta je tudi zaradi pobalinstva urednikov (še posebej radijskih) in voditeljev poročil že zdavnaj postal anahronizem. Politiki so vse Slovence z zakonom prisilili, da ta absurdistan podpiramo z denarjem (z obvezno naročnino).

Vrsto let sem zagovarjal stališče, da je dobro, če je nacionalna RTV posebej zavarovana, saj je to pomenilo, da svet ni tak, kot nam podoba o njem vsiljujejo komercialne televizije. Program komercialk je takšen, da ljudi poneumlja. Toda z leti lahko vidimo, da si »nacionalka« našega zaupanja ne zasluži več. Vsa leta so imeli priložnost, da naše zaupanje z resnim oz. odgovornim pristopom ohranijo. Toda eni so prav to zakonsko varstvo zlorabili za delanje norcev iz nas.

Na prvem radijskem programu je bilo od začetka t. i. begunske krize najmanj pet oddaj Studio ob 17-ih o tej problematiki. Morda jih

Kotnikova v Ljubljani: zamaskirani levičar Igor Bricelj s katano (dolгим bodalom) v desni roki; levo zadaj poslanca Združene levice, ki je »legitimiral« nasilje v Sloveniji

je bilo več, saj teh oddaj ne poslušam vsak dan. Toda petkrat so uredniki in povezovalci v oddaji, namenjeni problematiki migrantov, gostili le skrajne levičarske aktiviste. Na Radiu Slovenija jim na misel ne pride, da bi oddaje »uravnotežili« vsaj z enim drugačnim mnenjem. Ta je dobesedno sovražen odnos do slovenstva oz. »posebnega, nacionalnega pomena«.

Slovenski absurdistan

Levičarji bi se morali zavedati, da živimo v demokraciji in da na tem svetu niso samo oni. Njihove izjave pa so po pravilu takšne, kot da so na tem svetu samo oni, vsi drugi pa bi se jim morali podrediti in biti tihi.

Kako beden je slovenski absurdistan, nam je 25. februarja povedal poslanec Združene levice Matjaž Hanžek. Javno je izjavil, da se z nekaterimi javnimi shodi, ki so bili pripravljeni v zadnjem času, vse bolj širi sovražni govor in spodbuja nestrpnost. Zavzel se je, da bi bilo treba takšne shode obsoditi in prepovedati. Združena levica je zato na vlado naslovila pobudo, naj preuči zdajšnjo ureditev s področja možnosti in omejitev javnih zborovanj ter

sprejme vse potrebne ukrepe, ki bi v prihodnje preprečili izdajanje dovoljenj za shode in javna zborovanja, katerih sporočilo in namen širita sovražni govor in nestrpnost. Hanžki bi prepovedali seveda demokračne javne shode, ne pa nasilniških levičarskih. Isti Hanžek je potem čez dva dni svojo larfo kazal sredi levičarskih teroristov na Kotnikovi. Hanžkova Združena levica je nastala iz organizatorjev nasilniških »ljudskih vstaj«. Zdaj pa naj bi ti vstajniški nasilniki za nameček demokratičnim Slovencem preprečevali temeljne demokračne pravice. Takšnih se znebi tisti Hanžek, ki si je malo pred tem zaželel 200.000 novih »Slovencev« iz migrantskih vrst, kar je skoraj genocidni napad na Slovence.

Problem radikalizacije

Kdo radikalizira desnico? Ne bom govoril za obdobja prej, v zadnjih 25 letih, po demokratizaciji Slovenije, desnica nikoli ni bila radikalna. So bila obdobja, ko se je diskurz nekoliko zaostiril – takšnemu smo priče zdaj v zvezi z migrantsko krizo –, vendar se je to zgodilo vedno kot odziv na levičarske izpade. Poglejmo samo zadnje obdobje. Levičarji že nekaj let pretiravajo z izenačitvijo pravic istospolnih partnerskih zvez s tradicionalno partnersko zvezo (družino) očeta in mame. Njihove zahteve so vedno radikalizirale desnico.

Ob migrantski krizi, ki v temeljih pretresa Evropo, so povsem izgubili kompas. Pod pretvezo lažne solidarnosti in človekoljubnosti želijo izničiti pojem države, naroda in tradicije. Zavzemajo se za odprte meje, ki so že tako zelo odprte, in za sprejem vseh, ki želijo v Evropo. Pri tem jih prav nič ne zanima, da je teh, ki bi želeli na to pot, na desetine milijonov, celo milijarda.

Po muslimansko radikaliziranih tujcev – in to v obliki pravih poplav – si levičarji želijo samo zato, da bi porazili tradicionaliste (narodno zavedne in kristjane). Očitno so se zavedali, da tega ne bodo mogli narediti niti v današnjem »moderniziranem« svetu, zato jim je vseeno za obstoj naroda, za slovenstvo, za meje in posledično za destabilizacijo in padec

življenjskega standarda, samo da čim bolj zatolčejo tradicionaliste in med njimi še posebej kristjane. Že stoletja lahko sledimo prizadevanjem čim bolj oslabiti ali celo uničiti Cerkev. Zdaj smo prišli do točke, ko si pri tem želijo pomoči novodobnih Turkov – poplave muslimanov, ki so za Evropo popolni tujci. Prvič, Evropa je tako naseljena in s toliko svojimi socialnimi, ekonomskimi in političnimi problemi, da neevropejcev enostavno ne more sprejemati. Zdaj so jih nekateri, Merklova in avstrijski Faymann, v nekaj mesecih sprejeli milijon. Kaj pa bodo z njimi? Delovnih mest zanje ni in ti ljudje bodo zelo hitro postali arogantni in nasilni.

Delovna mesta

Eden od velikih mitov je, da Evropa potrebuje veliko nove delovne sile. V resnici so možnosti zanjo omejene in vedno bolj bodo. Tradicionalne oblike industrije vedno bolj usihajo. Res je, da se škarje med številom upokojencev in številom aktivno zaposlenih vedno bolj razpirajo. Toda tega problema (polnjenja upokojenske in socialne blagajne) nikakor ne bomo mogli reševati z vedno novimi zaposlenimi – iz preprostega razloga, ker novih delovnih mest ne bo na pretek. Delovno mesto je po definiciji odvisno od zakona trga. Če se neki izdelek ali storitev lahko proda (če ju kdo kupi), potem je na njem nekdo lahko zaposlen (in tudi financira odprtje delovnega mesta zanj). Nikakor pa ni mogoče, kot si mnogi to zelo preprosto in nepoznavalsko razlagajo, kar ustanoviti delovnih mest. Sicer jih je razmeroma lahko ustanoviti, toda če tistega, kar bi zaposleni izdeloval, ni mogoče prodati (če tega nihče ne kupi), bi bilo takšno ustanavljanje delovnih mest nesmisel.

Čudim se, kako celo nekateri vrhunski ekonomisti na osnovi že desetletja preživetih paradigem govoričijo, koliko tuje delovne sile potrebujemo. Bogomir Kovač že več kot desetletje troši floskulo o 20.000 tujcih vsako leto, ki naj bi zapolnili »praznino« prenizke domače natalitete oz. potreb po delovni sili. Toda tiho je, ko bi bilo treba povedati, kje jih bo zaposlil oz. kako jih bo preživljal. ✕